PORTAL OBERT

Nº 46 MARÇ 1993 SEMINARI DE BARCELONA

ESPECIAL

CAPELLANS joves NECESSITAT URGENT

DIA DEL SEMINARI

Senyor Jesucrist, pastor bo de les nostres ànimes, Tu que coneixes les teves ovelles i saps com arribar al cor de l'home, obre la ment i el cor dels joves, que busquen i esperen una paraula de veritat per a la seva vida. Fes-los sentir que només en el misteri de la teva encarnació poden trobar plena llum. Dóna valor als qui saben on trobar la veritat, però temen que la teva crida sigui massa exigent. Sotragueja l'ànima dels joves que voldrien seguir-te, però que no saben vèncer els dubtes i les pors, i acaben per escoltar altres veus i seguir altres carrerons sense sortida. Tu, que ets la Paraula del Pare, venç amb el teu Esperit les resistències i vacil.lacions dels esperits indecisos; suscita en aquells a qui crides, valor per a donar la resposta d'amor:" sóc aquí, envia'm"(Is 6, 8)

Verge Maria, jove filla d'Israel, ajuda amb el teu amor maternal els joves als qui el Pare adreça la seva Paraula; sosté els qui ja estan consagrats. Que tornin a donar, com tu, el sí d'una entrega joiosa i irrevocable. Amén.

Joan Pau II, *missatge per la jornada mundial de pregària per les vocacions de 1993.*

EDITORIAL

CAPELLANS JOVES, UNA NECESSITAT URGENT

El lema i el cartell del DIA DEL SEMINARI d'aquest any té un punt de provocatiu: "CAPELLANS JOVES, UNA NECESSITAT URGENT". Calen preveres "joves", plens de força i d'entusiasme, per a continuar les tasques pastorals que es van duent a terme i per a iniciar-ne de noves, davant el repte que representa la nova evangelització i davant tot l'esforç que planteja el Pla Pastoral per a la nostra Diòcesi. Joves, no tant per l'edat com per l'empenta renovadora de l'Església. Joves, perquè es deixin conduir per l'impuls sempre rejovenidor de l'Esperit Sant. Joves, perquè saben ser amics dels joves i comparteixen de prop la vida i l'amistat de les persones, per apropar-les a Déu.

I això és urgent per a la revitalització de les nostres comunitats i per al servei evangelitzador als homes i dones del nostre temps. El camí de la vocació sacerdotal continua essent vital per a les comunitats i continua essent absolutament digne de ser proposat. Aquesta convicció de fons és la que recorre tota l'exhortació apostòlica "Pastores dabo vobis", amb què el Papa Joan Pau II ens urgia, ara fa un any, com a fruit del Sínode de 1990 sobre "la formació dels sacerdots en la situació actual".

Rectors i formadors dels Seminaris de Catalunya i les Illes Balears, concretant les indicacions d'aquest document del Sant Pare, proposen un perfil del candidat al ministeri presbiteral que és bo de tenir present: "Un home de fe, capaç de viure i parlar des de la fe i no només sobre la fe. Home de comunitat, germà entre els germans. Home d'Església, particular i universal; de l'Església real. Apòstol amb mentalitat oberta i cor gran, preocupat per l'anunci evangèlic. Home de pregària, conscient d'Aquell que el crida i l'envia. Que valora la pobresa, entrant en el moviment de compassió i solidaritat de Jesús. Que estima el celibat, no suportat sinó viscut amb joia i generositat com un do total a Jesucrist i als germans. Amb personalitat madura, sanitat mental, capacitat d'encaixar serenament la contradicció, els contratemps i la creu. Amb capacitat d'estudi, diàleg i connexió amb les aspiracions del món d'avui. Arrelat al poble i que viu l'avui del seu temps i lloc, amb esperit evangèlic. Home de servei, lliure i que opta per la total disponibilitat".

¿No és veritat que aquests preveres són una necessitat urgent?

Parlem amb mossèn Eusebi Mansilla

"QUI ENS ATREU ÉS CRIST!"

per: Joan d'Arquer

Com a responsable de Centre d'Acolliment de Vocacions Sacerdotals, creat el 1979, Mn. Eusebi Mansilla ens ha rebut al seu despatx situat a l'edifici del Seminari Major de Barcelona. "Ser capellà avui, com en els primers segles, vol dir consagrar la pròpia vida al ministeri específic de Jesucrist i deixar-se omplir per l'Esperit Sant, Senyor i Dispensador de tots els dons, valors i carismes".

"El lema del Dia del Seminari 1993, CAPELLANS JOVES, UNA NECESSITAT URGENT, em suggereix que tots els capellans, joves i no tan joves, hem de saber mantenir sempre ferm l'esperit de jovenesa. Vaja!, jo crec que el nostre ministeri reclama de l'esperit de jovenesa per mostrar l'optimisme de la nostra fe i per omplir de fe i optimisme el món".

- Però, continua tenint atractiu ser capellà?

- "Jo crec que qui ens atreu és Crist! És Ell l'atractiu i l'atraient! Recorda aquelles paraules seves: `Quan Jo sigui elevat de la terra, ho atrauré tot cap a mi'. Hauria de ser atractiu per a un jove creient d'avui voler deixar-se atraure pel Crist, per a poder-lo fer present al món. Crist no sols és atractiu i atraient: és seductor pel seu Camí, Veritat i Vida. Quan l'atracció mútua entre el Crist i el jove creient és veritablement intensa, tots dos acaben per ser atractius per a tothom! I d'això es tracta: de sorprendre el món descobrint les meravelles del Crist... i dels seus seguidors!".

- Què dir, doncs, als joves en general i als joves de parròquies, moviments i comunitats?

- "Pensant en els joves en general... Jesús els crida a la vocació a la vida cristiana! Pensant en els joves que tu em situes a les parròquies, moviments i comunitats, necessiten ser preparats per a entendre que la fe és un valor imprescindible per a seguir el Crist i després ja podran copsar millor la crida de Jesús, si els crida a ser capellans".

- Encara: què dir-los si Jesucrist els crida i no es decideixen a respondre?

- "Caldrà veure si veritablement Jesucrist els crida a la vida sacerdotal... o a cap altre estat de vida. Potser no es troben encara preparats per a assumir aquest moment de la decisió. Jo els diria que no deixin de pregar i de parlar-ne amb un capellà amic, que els ajudi a discernir les inquietuds espirituals que els envoltin, ja que podrien ser els primers passos de Déu per deixar entreveure la seva intenció".

- Fins a quin punt, ara i aquí, és necessari un bon nombre de joves que vulguin entrar al Seminari?

- "Quan es toca aquesta qüestió numèrica, no sé el perquè, sempre em ve a la memòria el cas de Gedeó, del temps dels Jutges, `el jove de la família més humil, fill darrer de la família'. Bé, ja coneixes la història! Gedeó creu en la quantitat, Déu en la qualitat! Déu se'n fa un tip de dir-li a Gedeó: `On vas a parar! Encara n'hi ha massa!' Total, que de trenta-dos mil homes, Déu en selecciona sols tres-cents i prou! Ara, pensant-ho bé, també et diré que a la nostra Diòcesi no li anirien pas malament tenir ja ara al Seminari aquests tres-cents `seminaristes' de Gedeó!".

CRÒNICA d'un trimestre

per: Homer Val

L'any 1993 començà, per al nostre Seminari, amb la participació a la Jornada presbiteral, el dia 7 de gener, al Col.legi de la Salle-Bonanova. El dia 8, vam fer el ja tradicional romiatge a Montserrat. Els més valents hi anaren caminant des de Barcelona. El monjo Bernabé Dalmau ens parlà sobre la vivència eclesial del seminarista, i al cafè vam poder compartir amb el P. Prior i altres monjos de la Comunitat.

Al llarg d'aquest segon trimestre ens ha vingut a visitar a les diferents residències el Sr. Arquebisbe. Ha presidit l'Eucaristia i, ben sopat, hem pogut compartir amb ell una bona estona de tertúlia.

El dia 12 de febrer vam celebrar tots plegats la Festa de Sta. Eulàlia, a la cripta de la Catedral, i els canonges ens han obsequiat amb les postres, com ja acostumen a fer.

Aquell mateix dia, Mn. Joan Llidó, rector del Seminari de Segorb-Castelló, dins les Jornades habituals de formació, ens va parlar sobre la relació del Seminari amb les comunitats d'origen i els moviments, a partir de la "Pastores dabo vobis".

Cada mes hem anat tenint el recés mensual a cada residència i hem continuat amb el pla de formació espiritual, que enguany és sobre els consells evangèlics en la vida del prevere: celibat al primer trimestre, ara la pobresa i l'obediència al tercer trimestre, sempre a càrrec del director espiritual del Seminari i l'equip de formadors.

La Quaresma ha ocupat un lloc preeminent en la nostra vida, perquè és preparació a la Pasqua i temps central en la vida de tot cristià. Hem fet diverses vetlles de pregària i celebracions comunitàries de la penitència a les tres cases del Seminari, dues d'elles presidides pel Bisbe Auxiliar emèrit Dr. Ramon Daumal. A més, els de la residència de Diputació vàrem participar, el dia 8 de març, a la Pregària per la Pau a Bòsnia, que tingué lloc a la parròquia de St. Josep Oriol, organitzada per Justícia i Pau.

Ens ha vingut a visitar i a donar-nos el seu testimoni, Mn. Josep Serrano, missioner a la diòcesi de Copiapó (Xile). D'altra banda, també hem tingut entre nosaltres Mn. Jordi Coll, prevere de la Seu d'Urgell, pertanyent a l'Institut Espanyol de Missions Estrangeres i que treballa a la República Dominicana.

Ha estat un esdeveniment extraordinari l'acte acadèmic celebrat el dia 9 de març per festejar el XXVè aniversari de la Facultat de Teologia de Catalunya, creada primer com a

Facultat de Teologia de Barcelona, a partir de la Facultat dels Jesuïtes -fou la Secció St. Francesc de Borja- i pel que fa a la Secció St. Pacià, a partir de tot el que va aportar el Seminari Conciliar de Barcelona: claustre de professors, biblioteca, edifici i dotació entre d'altres.

El fet central d'aquest trimestre, però, és la celebració de la Festa de St. Josep, Patró del Seminari. El dia 18 de març va tenir lloc la Vetlla de Pregària per les Vocacions, amb la

presència del Bisbe Joan Carrera. I el 19 de març, la recepció als benefactors del Seminari, l'homenatge als preveres que enguany celebren les noces d'argent i d'or sacerdotals, i l'ordenació diaconal de Josep Mª. Fons, Xavier Pagès i Narcís Ribot. És aquest, sempre, un dia joiós i alegre pel Seminari.

En el capítol de visites cal fer un esment especial la que ens

va brindar el M. Hble. President de la Generalitat de Catalunya, Sr. Jordi Pujol, el dilluns 15 de març.

Continuen visitant-nos, al llarg del curs, els rectors de les parròquies on col.laborem pastoralment, celebren l'Eucaristia i comparteixen el dinar i la sobretaula.

Finalment, en aquest trimestre han estat ordenats de preveres Joaquim Fluriach, Alfred Valladares, Ramon M. Bosch i Frederic Esteve. I els tres nous diaques de la Festa de St. Josep.

ENTREVISTA

Amb un acte acadèmic, presidit pel Gran Canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya i Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, varen quedar inaugurats els actes conmemoratius del 25è. aniversari de l'esmentada Facultat.

El Dr. Gaspar Mora, Degà-President de la Facultat va iniciar l'acte amb la presentació de la "Memòria 1968-1993". Després el Cardenal Pio Laghi, Prefecte de la Congregació dels Seminaris i dels Instituts d'Estudis, va fer una reflexió sobre la "Identitat i missió d'una Facultat de Teologia en l'Església i la societat actuals" i seguidament el Dr. Ricard M. Carles va intervenir glossant la relació entre la Teologia i el Magisteri. Un concert de música barroca -Telemann i Bach- va posar punt i final a aquest inici dels actes -de l'erecció de la Facultat, que s'aniran succeint fins al juny de 1993.

Abans de l'acte i en una entrevista exclusiva, el Cardenal Laghi va destacar per a PORTAL OBERT, que **"la meva convicció sobre els seminaris és bona. Això es pot dir a rel de la Visita Apostòlica que es va fer a tots els Seminaris d'Espanya. Tenim ara un document oficial que és molt important: l'Exhortació Apostòlica `Pastores dabo vobis' del Sant Pare Joan Pau II. Això és el metre i cada seminari ha d'arribar als cent centímetres. Ara cal mesurar-se amb aquest document per incorporar certs aspectes nous al Pla de formació de la Conferència Episcopal Espanyola de l'any 1984".**

Solemne acte inicial a l'Aula Magna

25è. ANIVERSARI DE LA FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA

El Cardenal Pio Laghi afegí encara que **"la `Pastores dabo vobis' recorda que el fonament de tota formació sacerdotal és la formació humana, que cal lligar-la amb la maduració del temperament, la pròpia personalitat i, en conseqüència, l'afectivitat i l'equilibri humà, que és molt important. El cor de tota formació és la formació espiritual: no es pot arribar a l'altar sense una formació espiritual feta de pregària, meditació, d'incorporar-se i unir-se amb Crist. A més cal afegir la formació intel.lectual: si no és així, com podem nosaltres enfrontar-nos amb la situació del món actual? Filosofia, Teologia, Sagrada Escriptura,... i després, és clar, la formació pastoral. Jo us exhorto a ➧**

formar-vos bé intel.lectualment, pastoral, espiritual i humana".

També el nou President de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Elías Yanes va dir a PORTAL OBERT que "**és important que la comunitat cristiana prengui consciència de la pastoral vocacional i que aquesta pastoral ocupi un lloc prioritari en la vida eclesial, ja que no és una tasca més entre d'altres sinó una tasca fonamental de la qual ha de participar tota la comunitat cristiana**". El lema del Dia del Seminari 1993, aquí a les diòcesis catalano-balears `Capellans joves, necessitat urgent', li suggereix que la necessitat és "**urgent per a tota l'Església**"

Custodi Ballester, Joan d'Arquer i Roberto Benito.

Convictori, Sagrera i Diputació

L'ARQUEBISBE VISITA LES RESIDENCIES

Els dies 8, 23 i 24 de febrer el nostre arquebisbe Ricard M. Carles va visitar respectivament cadascuna de les tres residències del Seminari, on els seminaristes viuen i es formen per a esdevenir preveres al servei de l'Església.

La visita va ser motiu de goig i una ocasió per fruir més de prop del seu encoratjament i mestratge. Els seminaristes compartiren amb ell i en un to afectuós i amigable, tres moments importants: l'eucaristia, un àpat fratern i una llarga conversa.

L'eucaristia

Dues coses frapants volem retenir de les seves homilies: "deixeu-vos modelar per Crist, que actua mitjançant el Bisbe i l'equip de formadors, els professors i les comunitats, perquè esdevingueu homes nous, igual com l'apòstol Pere, en qui es compendien els trets de l'apòstol. Durant aquesta Quaresma us proposo un camí: aprofundiu la Paraula de Déu i la pregària, cuideu l'aspecte penitencial i de conversió i, sobretot, exerciu la caritat al proïsme".

Per als seminaristes de la Sagrera fou senzillament emotiu rebre de les seves mans la imposició de la cendra.

L'àpat

Fou rellevant per a nosaltres compartir familiarment l'àpat amb el nostre Bisbe. La sobretaula fou especialment divertida a Diputació, on va haver-hi un intercanvi d'acudits. El bon humor acosta a la gent i aquesta és una sensibilitat que l'arquebisbe comparteix.

La conversa

Un diàleg distès va presidir els temes propsats pels seminaristes i per l'arquebisbe. Sobresortiren aquests: Davant la manca de valors i de la consegüent greu insolidaritat, cal animar-se per no caure en el pessimisme. Recordà que "té l'Esperit de Déu el qui creu que, perquè Jesucrist s'ha encarnat, l'home queda divinitzat i recobra una gran dignitat". S'ha de presentar i acollir Jesucrist, el Senyor, com a do del Pare, deixant que Ell s'impliqui en tota la nostra vida. Això dóna sentit a l'Església. Cal donar als joves allò que demanen si és que és bo i possible, però també allò que no demanen i, en canvi, necessiten. Un aspecte ben positiu de la nostra Diòcesi és el creixement considerable de militants joves i adults en diferents moviments cristians, així com la presència majoritària de cristians en el voluntariat. Les vocacions sorgeixen d'una comunitat viva. Als seminaristes dels primers cursos us demano que doneu gràcies a Déu pel do que us ha fet i de totes les possibilitats d'oració i d'estudi, entre d'altres, que teniu; vetlleu aquest do perquè al començament és una flor jove que cal que neixi i maduri; no us desanimeu en la prova; mireu fixament el sacerdoci ja que té una joia i una plenitud gran, inclús si es mira humanament. El capellà sempre ha de vetllar per ser alegre, generós, amb esperit de treball i sacrifici, amb vida interior per a col.laborar en tot tipus de pastoral.

Finalment ens encoratjà molt dient-nos: "No perdeu mai l'esperança, perquè l'home que ja no espera acaba no estimant i per això, nosaltres esperem molt del Senyor perquè l'estimem".

Adolf Pujol i Anton Suriol

JORNADA DE FORMACIÓ

per: Jesús Manuel Martínez

El 12 de febrer, Mn. Joan Llidó, rector del Seminari de Sogorb-Castelló, dins el cicle de jornades de formació sobre l'Exhortació apostòlica de Joan Pau II "Pastores dabo vobis", va oferir-nos una ponència sobre la relació entre el Seminari i les comunitats associacions, moviments d'origen.

El Seminari és una comunitat fonamental i decisiva dins la Diòcesi, no en va s'ha dit d'ell que és el cor de la Diòcesi. D'aquí que sigui legítim el desig dels moviments, associacions i comunitats parroquials de col.laborar-hi, més si pensem que el Seminari és tasca i responsabilitat de tota l'Església. Ara bé, aquesta aspiració, alhora que legítima, resulta conflictiva degut a les tensions que es poden donar respecte a la formació dels seminaristes. Tensions que no són necessàriament negatives, al contrari, ja que poden ajudar a la reflexió; ho poden esdevenir en el moment que es perd un horitzó cap a on caminar i hom no sap què és el que li espera.

La pregunta és per tant: per a què s'està preparant un seminarista?, per ser rector de parròquia?, i què és una parròquia?.

PARRÒQUIA: encarna en un lloc concret la totalitat de l'Església, per tant, **en una parròquia s'expressa la comunió respecte la fe, el culte i la missió d'una Església particular**.

Això exigeix a la parròquia restar **oberta a tots** sense cap mena d'especialització d'espiritualitat, teologia i carisme que limiti la seva amplitud. Aquest ser heterogeni característic de la parròquia és el que fa la seva peculiaritat respecte moviments, associacions...

El rector se li demana aquest caire de globalitat i obertura, que sigui un element important, en tant que fonamental, de comunió i unitat evangelitzadora, però que tampoc sigui l'únic element ja que perdria el caire d'obetura. **És un carisme especial al servei de tots els altres carismes**, és animador i suscitador d'altres carismes. Si només s'identifiqués amb un sol carisme: com podria servir a tots els altres?. El rector per tant ha de ser un **punt de discerniment** dels altres carismes.

SEMINARI MAJOR: és un lloc i temps concret on es realitza un procés educatiu amb mitjans i objectius concrets aprobats pel bisbe local i que serveix de referència perquè hom pugui desenvolupar la seva vocació segons vol l'Església.

"La necessitat de seminari major per a la preparació dels candidats al sacerdoci, tal com fou afirmada categòricament pel CVII ha estat reiterada pel Sínode..."(Pastores dabo vobis nº-60).

"Lloc òptim per a la formació de preveres" (ib.)

"És **sobretot** una comunitat educativa que promou la possibilitat de reviure l'experiència formativa que el Senyor dedicà als Dotze." (ib.)

RELACIÓ ENTRE SEMINARI I COMUNITATS-MOVIMENTS: Els semiaristes tenen diverses procedències que els ha marcat en la seva pròpia història personal, i que també tenen un grau de responsabilitat:

La família: tenen una gran tasca d'acompanyament a moments decisiva, però, alhora, "no han d'intentar portar el futur prevere als límits estrets d'una lògica massa humana, si no mundana..." (Pastores dabo vobis nº-68) o buscar l'èxit social en el ministeri del fill, o fer que la seva entrega i disponibilitat en l'exercici pastoral quedés reduida.

La comunitat parroquial: guarda una estreta relació amb la família, ofereix una aportació important respecte la formació del seminarista i tenen també una important tasca d'acompanyament i recolçament. Normalment no sol haber conflictes (els preveres diocesans acostumen a estimar el seminari). Cal diàleg entre el seminari i els rectors de les parròquies sobre el mateix pla educatiu.

Associacions i moviments: en certa manera es sembla al cas del pare i la mare que no volen deixar marxar el seu fill, però de fet cal que s'alegrin pel fill que ja es sap valdre del per si sol.

Cal concloure dient que seria un error per part del seminarista renunciar al seu passat en el mateix número 68 s'ens diu: "no han de sentir-se invitats a apartar-se de llur passat i tallar les relacions amb l'ambient que ha contribuït a la decisió vocacional, ni han de cancel.lar els trets característics de l'espiritualitat que hi van aprendre i viure, en tot allò que tenen de bo, d'edificant i d'enriquidor.

ESPE

S escric, joves, perquè heu vençut el Maligne. Us he escrit, joves, perquè sou forts i la paraula de Déu persevera en vosaltres, i ja heu vençut l'esperit del mal" (1 Jo 2,13). La joventut de l'esperit ningú no la pot imposar des de fora, sinó que cadascú l'ha de trobar contínuament en el seu interior. **"Només el qui conserva sempre viu el desig d'aprendre i de créixer posseeix aquesta joventut"** (Joan Pau II, "Pastores dabo vobis", 79).

Capellans joves! Sacerdots que han de ser signe i transparència de la caritat de Jesús, Bon Pastor. Pel fet de participar ministerialment del sacerdoci de Crist, poden prolongar la seva mateixa missió i estan cridats a fer visible el seu mateix estil de vida. Essent ric, es va fer pobre per enriquir-nos a nosaltres. Immensament poderós, **"el fet de ser Fill, no li estalvià la dura experiència del sofriment per aprendre què és això d'obeir"** (He. 5,8). Veritablement home, sentí compassió d'aquelles multituds de tots els temps que, com ovelles sense pastor, el busquen a les palpentes.

"Si tu realment vols arribar fins al final, vés, ven tots els teus béns i dóna'ls als pobres, i Déu serà el teu tresor. Després vine, segueix-me!" (Mt. 19,21). I la mirada de Jesús, viva i plena de llum, continua obrint la ment i el cor

DIA DEL

per: CUSTODI BALLES

CIAL

dels joves que busquen i esperen una paraula de veritat per a la seva vida, dels joves que veuen en la Creu de Crist una interpel.lació d'amor que exigeix resposta. Davant del cor traspassat d'un Déu que es va fer no-res, davant d'Aquell que portà en el seu cos les nostres culpes i volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau per la seva pròpia sang, diem amb Sant Ignasi de Loiola: **"Què he fet per Crist? Què faig per Crist? Què he de fer per Crist?".**

22 SEMINARISTES NOUS ENS FAN MIRAR EL FUTUR AMB CONFIANÇA I COMPROMÍS

"Joves! Reconeixeu la veu de Jesús, que ressona en el temple del vostre cor. Acolliu la seva mirada lluminosa i penetrant que guia els camins de la vostra vida vers els horitzons de la missió de l'Església, delerosa, avui més que mai, d'ensenyar a l'home el seu veritable ésser, el seu fi i el seu destí. No tingueu por de la radicalitat de les seves exigències, perquè Jesús, que us estimà primer, està disposat a donar-vos tot allò que us demana. Si us demana molt - continua Joan Pau II, en el missatge per a la Jornada de pregària per les vocacions de 1993-, **és perquè sap que podeu donar molt. Joves, ajudeu l'Església a conservar jove el món!"**

Necessitat urgent! Perquè **"l'amor de Crist ens esperona quan pensem que Ell -un de sol- ha mort per tots"**(2 Co 5,14). Ens esperona a preparar els camins del Senyor, anunciant al poble que **"li ve la salvació, el perdó dels seus pecats, per l'amor entranyable del nostre Déu".** Ell il.luminarà els qui viuen a la fosca. Ell guiarà als joves que el volen seguir, però no saben vèncer els dubtes i les pors. Ell els donarà valor per a respondre: **"Aquí em teniu, envieu-m'hi a mi"** (Is 6,8).

Així repetiran amb la Verge Maria el sí d'un lliurament irrevocable i joiós.

SEMINARI

ER

Un dia en la vida d'un Seminarista

per: David Abadias

Són les sis del matí. Barcelona es desvetlla. Algunes persones ja comencen a sortir al carrer. Alguna moto, o algun cotxe, es deixen sentir a la llunyania. Els ocellets comencen a cantar, tot indicant que ja, a poc a poc, surt el sol.

Amb tot, als bons seminaristes encara els queda entre mitja hora i tres quarts d'innocent son.

Finalment la crueltat dels despertadors es deixa sentir per tota la casa. La gent comença a sortir de les habitacions, arrossegant les tovalloles amb una mà, i deixant caure el xampú amb l'altra. És aleshores, quan el bon observador detecta quins dels seus companys s'han aixecat amb bon peu, i quins no.

Cap a les set del matí, les dutxes callen, i tothom, ja més despert, torna a l'habitació a arreglar-se, a fer el llit, a preparar la cartera, i fins i tot s'afaiten.

A les 7.20, comencen les Laudes. Duren aproximadament un quart d'hora. Sempre hi ha qui entra amb cara d'haver-se aixecat fa cinc minuts,- com realment pot haver succeït-.

En acabar les Laudes es llegeix l'Evangeli del dia, i es dóna un breu punt de meditació o es fa la lectura del fragment d'algun llibre que ajudi a la pregària. I comença una mitja hora de pregària personal, gairebé sempre a la Capella.

Entre les 8 i les 8.10, s'inicia el joiós camí cap al menjador on cadascú esmorza una mica: ahir era pa amb embotit, avui amb formatge, diuen que demà serà amb .... I evidentment, tot ben acompanyat amb un cafè amb llet ben calenteta.

Cap a les 8.30 - 8.40, amb un sentiment indescriptible anem cap a la Facultat. Hi ha qui baixa caminant, i hi ha qui vol fer un servei als transports metropolitants i baixa amb metro.

Des de les 9.10 que comença la primera classe, fins a les 13.00 qua acaba l'última, el bon seminarista gaudeix d'unes hores d'intensa filosofia o teologia, (segons els gustos i possibilitats de cadascú), amb uns vint minuts de descans, que esdevé com un oasi enmig del desert...

Quan acaba l'última classe, anem tots a les respectives residències on a les 13.45 celebrem l'Eucaristia.

I tot seguint aquella dita castellana "de la misa a la mesa", el bon seminarista s'esforça a complir-la literalment, i així cap a les 14.30 dinem.

Un cop acabat el cafetó, s'inicia l'hora de "meditació profunda personal", que va des de mitja hora, fins al doble, segons les necessitats de cadascú.

Però hi ha un privilegiat grupet (cada dia n'hi ha un de diferent), que té la immensa sort de poder rentar els plats i les olles.

Aproximadament a les 16h., comença l'estudi. Cada dimarts, per exemple, tenim trobada amb el director espiritual, i el dimecres una hora de música... També de tant en tant s'utilitza aquest espai de temps (16.30 a 17.30), per a fer alguna xerrada o reunió amb algun mossèn o missioner convidat.

L'intens i extenuant estudi té la seva fi cap a les 20.30, que és l'hora en què preguem amb les Vespres. Abans hi ha hagut la possibilitat personal o en grup de pregar amb adoració al Senyor, lectio divina o rosari. Acabades les Vespres, tornem a tenir una mitja hora de pregària personal, o de lectura espiritual, a la Capella.

I cap allà les 21.15 s'inicia l'últim àpat del dia, amb especial interès cada dilluns, (ja que aquell dia el sopar el fem els mateixos seminaristes...), on inexplicablement es tendeix al dejuni i abstinència.

Hi ha una estona lliure fins a les 22.30, hora en què fem les Completes, on acabem joiosos el dia, tot esperant un descans merescut. A les altres residències de Diputació i de la Sagrera, els meus companys han tingut un dia més o menys semblant.

David Abadías i Aurín
Primer de Filosofia

TESTIMONI

per: Vicenç García

La veritat és que encara em costa d'exposar el meu testimoni de seminarista de 21 anys i novell.

He de dir, abans de res, que a la meva vocació, com en totes, el protagonista no sóc pas jo, sinó Déu que ens crida. I voldria que, només des d'aquí fos llegit aquest testimoni.

Des de petit i durant anys jo anava coneixent Jesús: a través de la seva Paraula, dels sagraments i de la pregària; dels germans, la mateixa natura i dels petits i grans esdeveniments de cada dia, així com a través de les mil i una maneres com Déu ha anat entrant a la meva vida -silenciosament, com demanant permís-. I es va anar dibuixant, amb el creixement del viure en Crist, una invitació a quelcom més. Des dels començaments, ha estat a la família on millor s'ha acollit la llavor de la crida (contràriament al que durant molt de temps he pensat).

Però prou raó tindrien els qui diguessin que tot això queda d'allò més bucòlic i ensucrat. Hauria de parlar de com la meva confiança va fallar, com m'immobilitzà el sentiment d'incapacitat, sense veure com en la feblesa, en la petitesa i la pobresa es manifesta la seva glòria. O del terrible dubte i de la fugida constant. I de com l'entorn pot arribar a ser molt hostil. Però malgrat tots els meus pecats, el meu fer-me el sord al clam de l'Esperit en el poble i a la vocació, la meva mediocritat i minsa fe, és Ell qui ha estat, i estarà fidel per sempre, Ell qui ha anat a buscar l'ovella número cent i l'ha portada, respectant-li la llibertat, a l'Església, a casa seva.

La invitació de servir Jesús en l'Església, en el germà, l'anava discernint en una experiència eclesial renovada. El do de Déu va ser conèixer el Centre d'Acolliment de Vocacions Sacerdotals i tenir el guiatge de mossens, als qui mai no els ho agrairé prou. M'ajudaren al discerniment per donar una resposta efectiva. És en l'àmbit de l'amor on tot es desenvolupa i és la Creu, no ho oblidem, la seva màxima expressió.

I que més hauria de dir? ¿És expressable una crida a donar-se del tot en el sacerdoci, perquè Crist continuï la seva obra de Salvació? No és el meu testimoni el que és important, sinó les meravelles que fa Déu en nosaltres i que ens parlen del seu amor. I és que al final sempre guanya el més fort. Però nosaltres ¿ens deixem seduir?

Vicenç García i Tomàs
Introductori

ENQUESTES

	nº seminaristes	mitjana d'edat
Introductori	13	24,8 anys
Primer Filosofia	9	25,4 anys
Segon Filosofia	4	30,7 anys
Primer Teologia	11	28,7 anys
Segon Teologia	7	36,8 anys
Tercer Teologia	10	29,2 anys
Etapa Diaconal	26	34,3 anys
Total	80	30,4 anys

Aquest curs 1992-93 hi han 80 il.lusionats joves al nostre Seminari. Vint-i-dos nous companys s'han afegit a la nostra comunitat enguany. Com veiem a les gràfiques la mitjana d'edat és de 30,4 anys i tènen una formació prèvia molt diversificada. Per contra la demarcació d'origen dels seminaristes és més homogènia.

CÓM VALORA LA NECESSITAT I LA URGÈNCIA DE CAPELLANS?

Mn . JOAQUIM FLURIACH
27 ANYS

Parròquia de Sant Josep de La Llagosta

"Hi ha molts sectors de la societat que necessiten d'una vivència de fe explícita. Cal, per tant, una presència jove que susciti i animi aquesta vivència, i aquesta és la funció del prevere".

Mn. FRANCESC BLANCO
35 ANYS

Parròquia de Sant Medir de Barcelona

"La valoro des de la comunitat cristiana per tal que tingui aquest signe de missió i d'anunci joiós de l'Evangeli al món. El signe vocacional en les comunitats és el signe de la presència de Déu en el món"

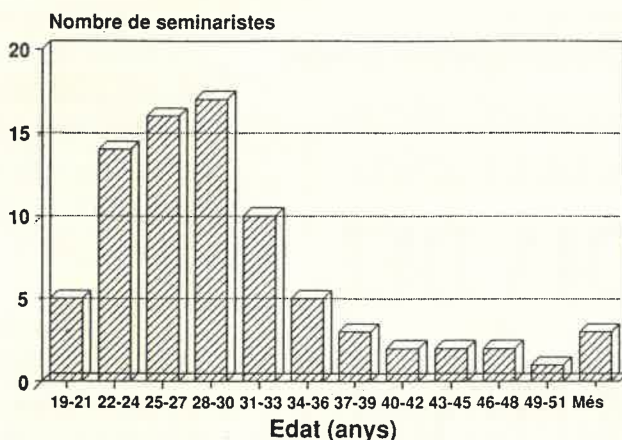

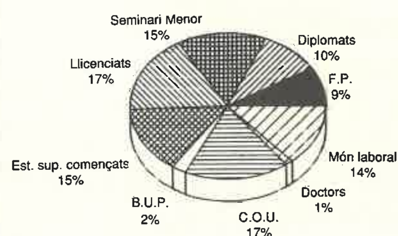
Mn. CARLES CATASÚS
25 ANYS

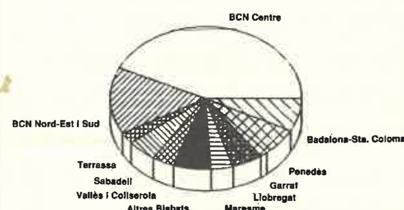
Parròquia de Santa Eulàlia d'Esparreguera

"És urgent perquè calen joves que es vulguin lliurar a aquest servei. Però en la necessitat no és tant important el nombre de respostes com la generositat en el servei".

Mn. RAMON BOSCH
26 ANYS

Parròquia de Santa Maria de Piera

"Com un repte i una font d'esperança. A nosaltres ens pertoca llaurar la terra perquè hi neixin vocacions i per obrir-nos al do de Déu, tot demanant que Ell faci sentir la crida".

Mn. FREDERIC ESTEVE
30 ANYS

Parròquia de Sant Vicenç dels Horts

"Cada vegada més i en tots els àmbits de les activitats parroquials, es veu urgent i necessària la proximitat i l'engrescament que dóna un capellà jove".

Mn . JOSEP ESPLUGUES
44 ANYS

Parròquia de Sant Josep Oriol de Barcelona

"Anem justets de preveres però no és el problema més greu que tenim. De fet patim una inflacció de centres de culte i els capellans encara fem algunes feines que podrien fer els laics. També cal repensar el model de capellà que presentem".

Els seminaristes que estudien BUP i COU al Seminari Menor de La Conreria tenen el bon costum d'organitzar cada trimestre una convivència i recés. La primera va tenir lloc el desembre passat a Piera. Foren tres dies d'aprofundiment en la pregària. També es va participar a la missa parroquial, tot aportant diversos testimonis dels joves de la nostra Diòcesi que es plantegen ser capellans. El record encara és viu. La convivència d'aquest segon trimestre ha tingut lloc durant el cap de setmana en què s'esqueia la festa de Sant Tomàs d'Aquino. D'ella ens en parlen dos seminaristes que enguany estudien COU. El primer en fa una crònica. El segon ens manifesta què n'ha tret ell de tot el que es va viure: Jesús és viu, visquem-ho en comunitat!

Seminari Menor de La Conreria

DIA DEL SEMINARI

M'agradaria, amics, explicar-vos amb quatre ratlles els dies de convivència que vàrem tenir els seminaristes del Seminari Menor els passats 27, 28 i 29 de gener. Se'm fa molt difícil descriure els instants viscuts però n'exposaré alguns.

La vigília de la festivitat de Sant Tomàs, patró dels que "estudiem", vàrem arribar al Casal Bellesguard de la nostra ciutat de Barcelona. Cap al tard, Mn. Eugeni Portusach, capellà del Casal, ens oferí el seu testimoni. A tots ens varen frapar les nombroses experiències de la seva vida. Mn. Portusach, que d'adult havia respost a la crida sacerdotal, valorà molt la nostra vocació juvenil i ens encoratjà a ser generosos i a no tenir cap por.

L'endemà festa de Sant Tomàs, visitàrem el Cottolengo. De bon matí compartírem l'Eucaristia amb els malalts, les germanes, els voluntaris i el P. Josep M. Dausà, capellà de la casa. La Germana Vicària i el P. Dausà ens exposaren quin era l'esperit del Cottolengo: viure la Providència de Déu que mai no ens deixa. Tot seguit vàrem tenir un col.loqui amb un grup de catequesi format per malalts: mai no els mancà un somriure durant la conversa. Estimen molt Déu. Seguidament la Mestra de Novícies ens féu de guia per a visitar les dependències de l'edifici. Quelcom ens va sobtar: allò no era cap hospital, ni asil, sinó una llar, una gran família on uns malalts ajuden els altres. Quina lliçó! Intentarem que no s'esborri de la nostra vida.

Ja a la tarda vàrem compartir una conversa amb les Monges Jerònimes del Monestir de Sant Maties, que tenen cura del Casal Bellesguard. Molts ens apropàvem per primera vegada a la vida contemplativa. El seus rostres traspuaven una joia immensa en el Senyor.

L'endemà visitàrem el temple de Sant Abraham a la famosa Vila Olímpica. Mn. Jaume Serrano, el seu rector, ens rebé cordialment. Per últim compartírem la missa i el dinar amb els seminaristes majors. Mn. Joan Enric Vives, el Rector, ens explicà la vida interna, la formació acadèmica i espiritual que s'hi rep i d'altres qüestions del nostre interès.

Com veieu, aquests foren uns dies de convivència que ens ajudaren a descobrir diverses realitats de la nostra Església diocesana, de les quals hem après molt.

Jordi Gutiérrez, COU

TESTIMONI

Com he viscut la meva fe en aquestes convivències? Què n'he tret? Tot just fa tres anys que vaig decidir d'iniciar el dur però meravellós camí del sacerdoci. Em dic Dani i sóc seminarista del Seminari Menor de Santa Maria de Montalegre, de la nostra Diòcesi. Des de la meva modesta experiència us puc dir que la vida cristiana i, més concretament la sacerdotal, és una mostra que Jesús és viu i està amb nosaltres. Per a aconseguir marxar al davant cal un aprofundiment personal però també és molt important un aprofundiment col.lectiu. Un ajut en això és tasca del Seminari. Amb les sortides ens coneixem més els que hem sentit una mateixa crida i coneixem més Jesucrist. Us ho recomano sincerament: viviu en comunitat l'amor de Crist!

Daniel Hernández, COU

CARDIJN: UN CAPELLÀ TREBALLADOR

per: PEP BAENA

La figura de Joseph Cardijn m'ajuda a tenir una perspectiva històrica d'allò que em representa l'opció per la classe obrera i pels més pobres del món obrer.

Després de la commemoració del 25è. aniversari de la seva mort, celebrat el passat 31 de gener al jesuïtes del Clot, em queda el bon regust d'aquest record arrelat en els militants d'avui. Gairebé tres generacions es van trobar per continuar escrivint amb lletres lluminoses que la classe obrera encara no ha mort en una societat cada vegada més desclassada i allunyada d'identitat. Es parla, portat per un aburgesament que adorm, que l'opció pels pobres ja ha passat de moda. Però encara escolto la veu suau d'un Cardijn compromès pels més oprimits: "Un jove treballador val més que tot l'or del món", i l'empenta d'una esperança gens caduca: "Doneu-me militants i aixecarem el món". M'agradaria reflectir alguns elements biogràfics de Joseph Cardijn que demostren la tasca d'un capellà treballador.

Cardijn neix l'any 1882 a Schaerbeek, zona industrial de Bèlgica, prop de Brussel.les. El pare té una botiga de carbó i la mare, un petit bar; cap dels dos no sap llegir. Ja des de petit descobreix el problema obrer, sobretot el dels joves.

Als 15 anys demana entrar al Seminari i als 24 és ordenat sacerdot. Fa de professor d'Humanitats en un col.legi diocesà. Aprofita per viatjar i tenir contactes amb el medi obrer d'Europa i estudia la condició de la joventut obrera. Als 30 anys comença el treball de base i posa els fonaments del moviment jocista. Va de vicari al barri obrer de Laeken a Brussel.les.

Durant la guerra del 14 passa set mesos a la presó per una carta i una homilia de protesta contra l'invasor alemany.

A l'any 1919, sota el nom "joventut sindicalista", comença el moviment de joventut. El 18 d'abril de 1925 dos-cents joves funden la JOC. Cardijn n'és consiliari general, als quaranta anys. La JOC es forma com un moviment laic, juvenil i especialitzat. Els seus objectius apunten no només a l'evangelització de la joventut treballadora, sinó també a la transformació de llurs condicions de vida.El seu mètode més peculiar i de més difusió fou la Revisió de Vida, és a dir, un esforç metòdic en petits grups de militants per tal de confrontar la realitat social i personal amb l'evangeli; una triple activitat: Veure-Jutjar-Actuar.

Novament passa un període a la presó, però aquesta vegada durant la Segona Guerra Mundial.

De mica en mica, gràcies a la multitud de viatges de Cardijn, la JOC s'estén per tot el món. El capellà incansable viatja per tots els continents on porta el seu missatge i aprèn a descobrir la realitat. A partir de l'experiència i de l'inseriment entre els joves, Cardijn fa d'interlocutor amb Joan XXIII i Pau VI. Participa al Concili Vaticà II. L'any 1965 deixa el càrrec de consiliari, però continua viatjant pertot arreu. Aquest mateix any, quan té 83 anys, és creat cardenal pel Papa Pau VIè. L'any següent intervé a favor de la pau al Vietnam. Joseph Cardijn, el capellà treballador, mor el 24 de juliol de 1967, als 87 anys, desprès d'uns mesos de malaltia.

Les paraules de Cardijn encara avui són ben actuals: "Els sacerdots han de ser els animadors del laïcat amb vista al seu paper en el món profà. Encara són pocs els sacerdots que ho han entès així. Els missioners han creat obres dignes d'admiració, però ja és hora que s'obrin (ells mateixos i llur acció) a les crides del món... L'Església ha de difondre els seu missatge al si dels valors terrenals, intrínsecament lligats al misteri de la creació. La seva teologia, la seva pastoral, la seva acció missionera han de ser pensades a partir d'aquests valors, de les necessitats concretes dels homes, en particular dels que pateixen més mancances..." (De "La vida d'un pioner").

CAPELLANS JOVES, UNA NECESSITAT URGENT

Un dia us enviaré als fills de Déu... caldrà que transmeteu l'amor que posseïu. I que es trans-parenti el dolor que sentiu per tots aquells que no senten el mateix goig que vosaltres... cal que la vostra nostàlgia de Déu, el vostre desig del Senyor siguin llegibles en les vostres vides. Són molts els qui creuen perquè han pogut veure la presència vibrant de Jesús en els ulls d'aquells que -en nom d'Ell- els parlaven.

Vosaltres heu fet cas de Jesucrist. Heu arribat a estimar-lo de veritat. Ell ho mereix. I els vostres ger-mans ho necessiten de vosaltres.

Festa de St. Josep, 19 de març de 1993

+Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

(de l'Exhortació Pastoral amb motiu del Dia del Seminari)